

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/105/2022
Identifikačné číslo spisu:	5317205040
Dátum vydania rozhodnutia:	29.09.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Nora Halmová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:5317205040.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ J. C., bývajúceho v H. XXX, 2/ V. C., bývajúcej v H. XXX, obaja zastúpení JUDr. Vladimírom Durajom, advokátom so sídlom v Čadci, Sládkovičova 1700, proti žalovaným 1/ P. F., bývajúcemu v H. XXX, 2/ T. F., bývajúcej v H. XXX, obaja zastúpení Mgr. Lukášom Kysuckým, advokátom, so sídlom v Žiline, Vojtecha Tvrdeho 819/1, o vypratanie nehnuteľnosti a odstránenie oplotenia a o vzájomnej žalobe o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, vedenom na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 8C/41/2017, o dovolaní žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 30. septembra 2021, č. k. 9Co/25/2021-289, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca 1/ a 2/ má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Čadca (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) v poradí druhým rozsudkom z 23. novembra 2020 č. k. 8C/41/2017-246 žalovaným 1/ a 2/ uložil povinnosť vypratať časť nehnuteľnosti - parcely CKN XXX - zastavané plochy a nádvoría o výmere 57 m², zapísanej na LV č. XXX, k. ú. H., zobrazenej v prílohe č. 1. - v znaleckom náčrte znaleckého posudku č. 16/2017 vyhotoveného Ing. Jozefom Polkom ako plochou o výmere 37 m² ohraničenou bodmi A, B, C, D, 911-156, 218-14 a odstrániť z časti tejto nehnuteľnosti oplotenie, ktoré je vyznačené a ohraničené v uvedenom znaleckom posudku bodmi A, B, C, D. (I. výrok). Vzájomnú žalobu žalovaných 1/ a 2/ o určenie, že nehnuteľnosť - parcela CKN XXX/X - zastavané plochy a nádvoría o výmere 35 m², nachádzajúca sa v katastrálnom území H., zameraná geometrickým plánom č. 39/2020 vyhotoveným Ing. Bohušom Krištiakom, úradne overeným Okresným úradom Čadca pod č. G1-484/2020 dňa 14.05.2020, patrí do ich bezpodielového vlastníctva, zamietol (II. výrok). Žalobcom 1/ a 2/ proti žalovaným 1/ a 2/ priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (III. výrok). Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ustanoveniami § 147 ods. 1, 3 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a § 123, § 124, 126 ods. 1, § 132 ods. 1, § 100 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, a vecne tým, že medzi stranami bolo sporné vlastnícke právo k parcele CKN XXX - zastavané plochy a nádvoría o výmere 57 m² a tým aj otázka aktívnej a pasívnej

vecnej legitimácie. Vychádzajúc z výpisu z LV č. XXX, svedčí vlastnícke právo k nehnuteľnosti, na ktorej sa oplotenie žalovaných 1/ a 2/ nachádza, v evidenčnej rovine žalobcom 1/ a 2/, ktorí boli oprávnení k podaniu žaloby. Súd mal za preukázané, že žalovaným 1/ a 2/ bol na základe rozhodnutia č. 56/76 z 21. januára 1976 pridelený do osobného užívania pozemok p. č. XXXX/XX o výmere 552 m² (súčasná CKN parcela XXX, susediaca so spornou parcelou CKN XXX), a to na účely výstavby rodinného domu. 22. januára 1976 bola uzavretá dohoda o zriadení práva osobného užívania medzi MNV Olešná a žalovanými 1/ a 2/ ako nadobúdateľmi práva. 18. novembra 1981 bolo žalovanému 1/ ako stavebníkovi vydané aj stavebné povolenie č. 9/1981, ktorým MNV Olešná rozhodol o jeho žiadosti o vydanie stavebného povolenia na oplotenie rodinného domu. Zo stavebného povolenia vyplývalo, že stavebný úrad stavbu „viď plánok oplotenia“ na pozemku č. EN XXXX/XX povolil. Z rozhodnutia vyplývalo, že stavba oplotenia bude prevedená podľa dokumentácie overenej v stavebnom konaní, ktorá bola súčasťou rozhodnutia. Konštatoval, že stavba oplotenia bola najneskôr v roku 1984 dokončená. Žalovaní 1/ a 2/ sami uviedli, že neprodukovali dôkazy k nadobudnutiu parcely CKN č. XXX (pôvodnej EN XXXX/XXX), ale po celý čas dôvodili tým, že od počiatku užívali v rozsahu oplotenia svoju parcelu, ktorá im bola pridelená v roku 1976 a ktorá im bola pridelená do užívania skôr než bola pridelená susedná parcela do osobného užívania žalobcom 1/ a 2/, a preto nemohli zasiahnuť do ich vlastníckeho práva. Na strane druhej mal súd preukázané, že rozhodnutím č. 256/84 z 21. marca 1984 bol pridelený do osobného užívania žalobcov 1/ a 2/ pozemok parcelné číslo XXXX/XX o výmere 567 m², t. j. súčasná parcela CKN XXX, z ktorej bola sporná parcela CKN XXX odčlenená. Súd pri svojom rozhodovaní vychádzal zo súkromného znaleckého posudku č. 16/2017, ktorý obsahoval doložku v súlade s § 209 CSP, v dôsledku čoho sa považoval za dôkaz majúci povahu znaleckého posudku vypracovaného súdom ustanoveným znalcom. Bolo nesporné tvrdenie žalovaných 1/ a 2/, že od osadenia oplotenia v roku 1981 - 1982 plot neposunuli, z čoho ustálil, že plot žalovaných 1/ a 2/ sa bez pochyb sčasti nachádza na parcele žalobcov 1/ a 2/. Z titulov nadobudnutia vlastníckeho práva stranami, najmä vzhľadom na čas ich pridelenia do osobného užívania, keď prvým nesporným bol pridelený pozemok žalovaným 1/ a 2/, ktorí spravili oplotenie ešte predtým, než k susednému pozemku nadobudli vlastnícke právo žalobcovia 1/ a 2/, bez preukázania tvrdenia žalovaných 1/ a 2/ o tom, že oplotenie postavili podľa plánu vyhotoveného osobou odborne spôsobilou, i vzhľadom k obsahu listín vystavených stavebným úradom, teda bez dôkazu o tom, že takýto plán naozaj existoval a bol i súčasťou stavebného povolenia, nebolo možné bez pochyb ustáliť, že žalovaní 1/ a 2/ si oplotili skutočne pridelených 552 m² (teda, že dodržali postup stanovený pri vytýčení), nie viac. Výkonaným dokazovaním súd ustálil, že žalovaným 1/ a 2/ chýbal na vydržanie vlastníckeho práva k oplotenej časti parcely CKN XXX titul, od ktorého svoju dobromyseľnosť odvodzovali. U žalovaných 1/ a 2/ nemohlo ísť o ospravedlniteľný omyl, pokiaľ bez pochyb nepreukázali, na základe čoho sa ujali držby časti dnešnej parcely CKN XXX/X, keď zároveň bolo možné hovoriť i o pozemku iného tvaru, aký bol žalovaným 1/ a 2/ pridelený, keďže sa mu mohli pri normálnej opatrnosti (vychádzajúc z uvedených listinných dôkazov, resp. dodržiac stanovený postup pri vytýčení), ktorú však ani len netvrdili, objektívne vyhnúť. Súd dospel k záveru o dôvodnosti žaloby žalobcov 1/ a 2/. Poukázal na to, čo medzi stranami nebolo sporné, že prvýkrát vznikol medzi nimi spor až v roku 2006, v nadväznosti na čo žalovaní 1/ a 2/ v roku 2007 požiadali Správu katastra Čadca o opravu chyby v katastrálnom operáte a o podanie informácie, na základe akého hodnoverného dokladu bola parcela CKN XXX o výmere 57 m² zapísaná na LV v prospech žalobcov 1/ a 2/. Súd poukázal i na to, že zákon vlastníkovi neukladá lehotu, v ktorej sa má domáhať ochrany svojho vlastníckeho práva, pokiaľ má o nejakých zásahoch doňho vedomosť. Bez ohľadu na to, či žalobcovia 1/ a 2/ uvedené namietli alebo nenamietli už skôr, uvedené nemalo význam, a to i v nadväznosti na zákonné ustanovenie, v zmysle ktorého sa vlastnícke právo nepremŕčuje. O nároku na náhradu trov konania rozhodol s poukazom na ustanovenie § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd alebo krajský súd“) na odvolanie žalovaných 1/ a 2/ rozsudkom z 30. septembra 2021 sp. zn. 9Co/25/2021 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne. Na odôvodnenie uviedol, že v priebehu ďalšieho konania po zrušení prvého rozsudku okresného súdu žalovaní 1/ a 2/ vlastníctvo k spornej časti CKN parc. č. XXX ohradenej ich plotom nedokazovali, keďže jej existenciu popierali. Prítom správa katastra vo svojej odpovedi na ich žiadosť o opravu chyby v katastrálnom operáte z 15. októbra 2007 jednoznačne konštatovala, že sa nejednalo o chybný zápis vlastníckych práv nehnuteľnosti CKN XXX, nakoľko táto bola súčasťou pôvodnej parcely

pred THM EN 5087/72, ktorá bola žalobcom 1/ a 2/ odovzdaná do užívania na základe rozhodnutia bývalého ONV Čadca č. j. Fin 256/84 máj z 21. marca 1984 a následnej dohody o zriadení práva osobného užívania RII59/84-54/84 z marca 1984 a následne geometrickým plánom č. 244-202-503/89 z 5. januára 1990 bola rozdelená na EN parcelu č. XXXX/XX o výmere 510 m² a EN parcelu č. XXXX/XXX o výmere 57 m², ktoré po vyhlásení platnosti nového mapovania v roku 1998 boli prečíslované a dostali nové parcelné čísla CKN XXX pôvodná parcela EN XXXX/XX a CKN XXX pôvodná parcela EN XXXX/XXX. Z uvedeného vyplývalo, že parcely CKN XXX a XXX sú vo výlučnom vlastníctve žalobcov 1/ a 2/, a to na základe titulu uvedeného rozhodnutia a následnej dohody. Vonkajšie hranice pozemku EN XXXX/XX neboli menené, len boli rozdelené geometrickým plánom, čo je možné vykonať bez právnej listiny len na základe žiadosti vlastníka nehnuteľnosti. Spôsob nadobudnutia CKN parcely XXX žalobcami, pritom vyplývalo aj zo znaleckého posudku č. 16/2017 z 17.07.2017, v ktorom znalec jednoznačne konštatoval, že žalobcovia 1/ a 2/ parcelu CKN XXX (predtým EN XXXX/XXX) - zastavané plochy a nádvorie o výmere 57 m², parcelu KNC XXX (predtým EN XXXX/XX) - zastavané plochy a nádvorie o výmere 510 m² nadobudli na základe dohody o zriadení práva osobného užívania k pozemku J.-XX/XX, čo vypláva aj zo znaleckého náčrtu (príloha č. 1), kópie katastrálnej mapy (príloha č. 2) a kópie mapy evidencie nehnuteľnosti (príloha č. 3) ako aj geometrického plánu č. 243-202-107/89 (príloha č. 5) znaleckého posudku. Vychádzajúc z uvedeného, zápis žalobcov 1/ a 2/ na LV č. pre parcelu CKN XXX - zastavané plochy a nádvorie o výmere 57 m² ako bezpodielových spoluvlastníkov je hodnoverný a záväzný (§ 70 Katastrálneho zákona), pretože ani v ďalšom konaní pred okresným súdom sa nepodarilo preukázať žalovaným 1/ a 2/ opak. Na to, aby sa držiteľ považoval za oprávneného zákon vyžaduje, aby bol vzhľadom na všetky okolnosti v dobrej viere, že mu vec alebo právo patrí (§ 129 ods. 1, § 130 ods. 1 OZ), pričom nemohlo ísť len o subjektívne predstavy držiteľa, ale jeho dobrá viera sa musí vzťahovať aj na objektívne okolnosti, za ktorých mohlo vecné právo vzniknúť, teda aj k právnomu dôvodu (titulu), ktorý by mohol mať za následok vznik práva. Aj keď titul nadobudnutia držby tu síce nemusí byť, držiteľ musí byť so zreteľom na všetky okolnosti v dobrej viere, že jeho držba sa o takýto titul opiera. Žalovaní 1/ a 2/ v priebehu celého konania nepreukázali na základe akého titulu sa ujali držby časti CKN parcely XXX zameranej geometrickým plánom č. 39/2020 ako parcela CKN XXX/X - zastavaná plocha o výmere 35 m². Z obsahu spisu a dokladov predloženými samotnými žalovanými 1/ a 2/, a to potvrdenia MNV v H. zo 06.11.1975, rozhodnutia o pridelení pozemku do osobného užívania z 21. januára 1976 a dohody o zriadení práva osobného užívania pozemku z 22. januára 1976 vyplývalo, že žalovaným 1/ a 2/ bola pre výstavbu rodinného domu pridelená geometrickým plánom č. 761-43-74 z 28. marca 1974 novovytvorená, a teda aj vytýčená EN parc. č. XXXX/XX o výmere 552 m², ktorá je v súčasnosti CKN parc. č. XXX o rovnakej výmere. Ďalej zo stavebného povolenia MNV v H. z 18. novembra 1981 pre žalovaného ako stavebníka oplotenia EN parcely č. XXXX/XX vyplýva jeho povinnosť zaistiť vytýčenie priestorovej polohy stavby podľa rozhodnutia o jej umiestnení orgánom alebo organizáciou k tomu oprávnenou, čo však v priebehu celého konania nepreukázali, a preto nemohli byť v ospravedlniteľnom omyle o oprávnenosti držby v časti nimi oplotenej CKN parcely č. XXX, ku ktorej vlastníckeho práva sa domáhajú (resp. časti EN č. XXXX/XX), keďže sa im nepodarilo preukázať, že sa jednalo o ospravedlniteľný omyl, ktorému sa nemohli pri normálnej objektívnej posudzovanej opatrnosti vyhnúť. O nároku na náhradu trov konania rozhodol s poukazom na ustanovenie § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali žalovaní 1/ a 2/ dovolanie v časti, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok prvej inštancie vo veci samej, ktoré odôvodnili tým, že súd im nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Namietali, že odvolací súd sa odmietol zaoberať vecou samou vo vzťahu k žalovaným 1/ a 2/ čím porušil právo strane preukázať v konaní tvrdené skutočnosti o nadobudnutí vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti vydržaním. Žalovaní 1/ a 2/ od začiatku preukázali právny titul držby a dobromyseľnosť z nej vyplývajúcu. Súdy sa nevysporiadali a neskúmali právne významné hľadiská vo vzťahu k nadobudnutiu vlastníckeho práva žalovanými 1/ a 2/ obmedzili sa iba na konštatáciu právneho titulu, z ktorého by odôvodnili dobromyseľnosť držby. Žalovaní 1/ a 2/ vyvodzujúc z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP namietali arbitrárne rozhodnutie vo vzťahu k nim a súdy sa nevysporiadali s ich podstatnými námietkami vo vzťahu k nadobudnutiu

vlastníckeho práva žalovanými 1/ a 2/. Dovolatelia navrhli dovolaciemu súdu, aby rozsudok prvej inštancie v spojení s rozsudkom druhej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a priznal žalovaným 1/ a 2/ trovy konania a trovy právneho zastúpenia, s návrhom na odklad právoplatnosti rozsudku prvej inštancie v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 30. septembra 2021 sp. zn. 9Co/25/2021.

4. Žalobcovia 1/ a 2/ vo vyjadrení k dovolaniu navrhli dovolanie žalovaných 1/ a 2/ odmietnuť a nevyhovieť návrhu dovolateľov odložiť vykonateľnosť rozsudku prvej inštancie v spojení s rozsudkom druhej inštancie a priznať náhradu trov dovolacieho konania.

5. Podľa § 444 ods. 2 CSP ak nejde o rozhodnutie, ktoré ukladá povinnosť plniť, dovolací súd môže na návrh odložiť jeho právoplatnosť, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, ustanovenie § 230 tým nie je dotknuté.

6. Dovolací súd nezistil splnenie podmienok pre odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia podľa ustanovenia § 444 ods. 1 CSP a v súlade s ustálenou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

8. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

9. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. Žalovaní 1/ a 2/ vyvodzujúc z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP namietali arbitrárne rozhodnutie vo vzťahu k nim a skutočnosť, že súdy sa nezaoberali a nevysporiadali s ich podstatnými námietkami vo vzťahu k nadobudnutiu vlastníckeho práva žalovanými 1/ a 2/.

13. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

14. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

15. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

16. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

17. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. V odôvodnení svojich rozhodnutí súdy oboch nižších inštancií popísali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedli, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odôvodnenie odvolacieho súdu sa vyporadúva so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Jeho myšlienkový postup je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že vykonaným dokazovaním vo všetkých súvislostiach žalovaní 1/ a 2/ nepreukázali na základe akého titulu sa ujali držby časti CKN parcely zameranej geometrickým plánom č. 39/2020 ako parcela CKN 491/1 - zastavaná plocha o výmere 35 m² a preto nemohli byť v ospravedlniteľnom omyle o oprávnenosti držby v časti nimi oplotenej CKN parcely č. 491, ku ktorej vlastníckeho práva sa domáhajú (resp. časti EN č. 5087/72), keďže sa im nepodarilo preukázať, že sa jednalo o ospravedlniteľný omyl, ktorému sa nemohli pri normálnej objektívnej posudzovanej opatrnosti vyhnúť. Na základe uvedeného možno konštatovať, že súdy pri hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov neopomenuli vziať do úvahy žiadnu z namietaných skutočností, či skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo, z uvedeného je zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že žalovaní 1/ a 2/ sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňujú a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa ich predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolatelia so

skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasia a nestotožňujú sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

18. Dovolací súd zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

19. Dovolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné dodať, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 CSP, v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, avšak dovolací súd takúto vadu v posudzovanom spore nezistil.

20. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalovaní 1/ a 2/ neopodstatnene namietajú, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom im znemožnil uskutočňovať ich patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP).

21. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovaných 1/ a 2/, ktorým namietali vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ CSP odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

22. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v súlade s ustanovením § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a zásadou úspechu žalobcov 1/ a 2/ v dovolacom konaní, ktorým priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovaným 1/ a 2/ v plnom rozsahu (§ 255 ods. 1 CSP). O výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

23. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.